

Tony a sellőn kezdett merengeni. Lehajtotta a fejét, hullani kezdtek a könnyei.

„Mindig is puhány voltál,” szólalt meg Bill, „egy rakás szar.”

Visszahajtottak a bérházhoz.

Bill bement a szobájába, Tony is a sajátjába. Napkelte. Ébredezett a világ. Néhányan másnaposan. Néhányan a templomra gondolva. A többség aludt tovább. Vasárnap reggel. A sellő pedig, a sellő az élettelen uszonyával, már messze járt a tengerben. Miközben valahol alámerült egy pelikán, majd fölbukkant csőrében egy csillogó, gitár alakú hallal.

Az összes nagy író

Mason telefonált. „igen, nézd, be voltam állítva. nem emlékszem rá, MIT mondtam neked! talán igaz volt, talán nem! nem, NEM kérek bocsánatot, belefáradtam a bocsánatkérésekbe... hogy te mit? ugye nem? nos, akkor az isten rogyassza rád az eget!”

Henry Mason letette. megint esett. még esős időben is baj van a nőekkel, mindig csak a gond...

a készülékben megszólalt a titkárnőt jelző hang. fölvette a kagylót.

„valami Mr. Burkett, James Burkett...”

„megmondanád neki, hogy a kéziratát már visszaküldtük? tegnap adtuk föl postán. nagyon sajnáljuk meg a többi.”

„de ragaszkodik a személyes találkozóhoz.”

„nem tudsz megszabadulni tőle?”

„nem.”

„rendben, küldd be.”

istenverte extrovertáltak bandája. rosszabbak, mint a ruhaügynökök, mint a kefeügynökök, alávalóbbak...

beállított James Burkett.

„ülj le, Jimmy.”

„csak a barátaim hívnak Jimmynek.”

„üljön le, Mr. Burkett.”

Burkettől ránézésre meg lehetett állapítani, hogy örült. a mérhetetlen önimádat úgy takarta be, akár valami neonszínű festék. lehetetlenség levakarni. az igazság kimondása se használna. azt sem tudta, mi az.

„nézze,” kezdte Burkett, miközben rágyújtott, és egy temperamentumos, agyatlan barom módjára elmosolyodott a cigijét bámulva, „mi az, hogy nem tetszett a cuccom? a titkárnője szerint visszaküldte? hogyhogy visszaküldte, ember, ha? mi az, hogy visszalökte?”

Mr. Burkett egyenesen, könnyörtelenül a szemébe nézett, színészkedett; mintha lenne LELKE. SZENZÁCIÓSAN esett visszaküldeni, annyira de annyira, és csak Mr. Burkett nem döbbsent rá erre.

„nem volt elég jó, Burkett, ez minden.”

Burkett a hamutartóba pöccintette a hamut, aztán hirtelen beledöngölte a cigit, szét-nyomkodta, szétcsavargatta, majd rágyújtott egy másikra, és az égő gyufát maga előtt tartva azt mondta:

„hát idefigyeljen, ne adja be nekem is ezt a SZARSÁGOT!”

„rettenetes írás volt, Jimmy.”

„mondtam már, hogy csak a BARÁTAIM neveznek Jimmynek!”

„lófaszt se ért az egész, Mr. Burkett, véleményünk szerint, természetesen.”

„nézze, ISMEREM a dörgést! BENYALNAK, és már belül is vannak! de NYALNI kell! és én bizony nem NYALOK, ember! én a magam útját járom!”

„persze, Mr. Burkett.”

„ha zsidó, buzi, komcsi vagy feka lennék, már rég benn lennék.”

„tegnap egy fekete író járt nálam, aki arról beszélt, ha fehér bőrű lenne, már rég milliomosként élne.”

„jó, és a buzik?”

„néhány buzergil elég jól ír.”

„például Genet, mi?”

„például Genet.”

„farkakat kell szopnom, mi? az oboázásról kellene írnom, ha?”

„ilyesmit nem mondtam.”

„idefigyeljen, mindössze némi promócióra lenne szükségem, csak egy kis hírverésre, és már itt se vagyok. az emberek IMÁDNI fognak! nem kell egyéb, csak hogy LÁSSANAK!”

„nézze, Mr. Burkett, ez egy üzlet. ha kiadnánk minden követelőző írot, aki nagyszerűnek tartja a munkáit, nem sokáig ücsörögnénk itt. nekünk döntéseket kell hoznunk. ha túl sokszor tévedünk, akkor meszeltek. ilyen egyszerű. kiadunk jó, eladható írásokat és kiadunk rossz, eladható írásokat. a piacról élünk. nem egy jótékonyági intézmény a miénk, és őszintén szólva nem idegeskedünk túl sokat a lélek vagy a világ megjobbításának ügyei miatt.”

„de az én cuccom BE FOG JÖNNI, Henry...”

„Mr. Mason, ha kérhetném! csak a barátaim...”

„BASZAKODNI próbál velem?”

„nézze, Burkett, maga egy törtető. törtetőnek szenzációs. miért nem árul fölmosókat, köt biztosításokat vagy ilyesmit?”

„mi a baj az írásaimmal?”

„nem nyomulhat és írhat egyszerre. egyedül Hemingway volt képes erre, és a végén ő is elfelejtett írni.”

„úgy értem, mi nem tetszik az írásaimban? legyen TÁRGYRATÖRŐ! ne jöjjön itt nekem elő ezzel a Hemingway szarsággal, ember!”

„1955.”

„1955? hogy érti?”

„úgy, hogy akkor még jó volt, de fölakadt a tű. 1955-ösdit játszik újra meg újra.”

„a pokolba is, az élet az élet, és én még mindig az ÉLETRŐL írok! nincs más! mi a fasszal próbál itt jönni nekem?”

Henry Mason hosszút sóhajtott, miközben hátradőlt. a művészek elviselhetetlenül unalmasak. szűk látókörűek. ha befutottak, továbbra is hittek a saját nagyságukban függetlenül attól, milyen gyöngék is voltak valójában. ha nem, akkor is hittek a saját zsenialitásukban függetlenül attól, milyen pocsekok voltak valójában. ha nem sikerült föltörni, az mindig valaki más hibája. nem a tehetségtelenségük volt az oka; akármennyire is büzlöttek, egyre csak hittek a saját zsenijükben. mindig előhozakodhattak Van Goghgal, Mozarttal és néhány tucat másikkal, akik a sírba szálltak, mielőtt még beragyogta volna az ici-pici seggüket a Hírnév. azonban minden egyes Mozartra jutott 50 000 elviselhetetlen idióta, akik egyre csak okádták ki magukból a nyamvadt műveiket. csak a jók szállnak ki a játékból – mint Rimbaud vagy Rossini.

Burkett másik cigarettát vett elő, s beszéd közben ismét maga előtt tartotta az égő gyufát:

„maguk adják ki Bukowskit. pedig hanyatlik. tudják, hogy csúszik lefelé. ismerje be, ember! hát nem hanyatlik Bukowski, ha? nem?”

„jó, akkor leszálló ágban van.”

„egy rakás GANÉ, amit ír!”

„ha a szar eladható, eladjuk. nézze, Mr. Burkett, nem mi vagyunk az egyetlen kiadó. miért nem próbálkozik máshol? egyszerűen ne fogadja el a mi ítéletünket.”

Burkett fölállt. „mi a picsának? maguk mind egyformák! nem tudják a jó írásokat fölhasználni! a világnak nincs szüksége IGAZI írásokra! még egy legyet se tudnának megkülönböztetni egy emberi lénytől! mert halottak! HALOTTAK, hallja? AZ ÖSSZES SZARZSÁK HALOTT! BASZÓDJATOK MEG! BASZÓDJATOK MEG! BASZÓDJATOK MEG! BASZÓDJATOK MEG!

Burkett a szőnyegre dobta cigarettáját, megfordult, az ajtóhoz ment, FÖLTÉPTE, és kisétált.

Henry Mason fölkelt, lenyúlt a cigiért, betette a hamutartóba, leült, rágyújtott a sajátjára. semmi esély abbahagyni a bagózást ilyen állás mellett, gondolta. hátradőlve szívta be a füstöt, micsoda öröm, hogy Burkett lelépett – mennyire veszélyes alakok, tisztára agyamentek, kegyetlenek – főleg azok, akik állandóan a SZERETETRŐL vagy a SZEXRŐL vagy egy JOBB VILÁGRÓL írtak. jézus isten. kifújta a füstöt. megszólalt a készülék.

fölvette a kagylót.

„valami Mr. Ainsworth Hockley akar látni.”

„mit akar? már megkapta a csekkjét a KÉJELGÉSEK ÉS KUDARCOK AZ EGYETEMENÉrt.”

„azt mondja, van egy új ötlete.”

„frankó. hagyja ott nálad.”

„azt állítja, hogy még nincs papírra vetve.”

„akkor hagyja itt a kivonatot. majd megnézem.”

„kivonat sincs.”

„akkor meg mit akar?”

„személyes találkozót.”

„nem tudod lerázni?”

„nem, bámulja a lábaimat és vigyorog.”

„akkor, az isten szerelmére, húzd lejjebb a ruhád!”

„túl rövid.”

„jó, küldd be.”

belépett Ainsworth Hockley.

„üljön le.”

Hockley leült. aztán fölpattant. szivarra gyújtott. Hockley szivarok tucatjait hordozta magánál. attól félt, hogy homoszexuális. nem tudta, hogy az-e vagy sem, ezért szivarozott, mert férfias és dinamikus szokásnak vélte, ám így sem volt biztos abban, melyik oldalon áll. úgy gondolta, kedveli a nőket is. egyfajta keveredés.

„idefigyelj,” kezdte Hockley, „most cummantottam le egy 36 hüvelykes FARKAT! gigantikus!”

„Hockley, ez egy üzlet. épp most ráztam le egy vadbarmot. mit akarsz tőlem?”

„le akarom szopni a FASZODAT! EZ AZ, amit akarok!”

„inkább ne.”

a szobában közben kezdett megülni a szivarfüst. Hockley tényleg nagyokat pöfékelt. kiugrott a székből. körbesétált. visszaült. fölpattant. körbeviharzott.

„azt hiszem, megőrülök,” mondta Ainsworth Hockley. „állandóan csak a bránereken jár az eszem. együtt éltem ezzel a 14 éves kölyökkel. orbitális DÁKÓ! istenem. ÓRIÁSI! egyszer a szemem láttára verte ki, sose fogom elfelejteni! egyetemista korom öltözők körül ténfergő srácai, belevaló fiúk, tudod? az egyik muksónak valamiért a TÉRDÉIG értek a TÖKEI! STRANLABDA HARRYNEK hívtuk. ha STRANLABDA HARRY elsült, apám, VÉGE volt mindennek! mint valami slagból kispriccelő, besűrűsödött krém! amikor megszáradt... apám, reggelente baseball ütővel kellett ütlegelni a lepedőt, pikkelyszerűen pattogzódott le róla az anyag, és csak azután vihette el a mosodába...”

„Ainsworth, te nem vagy normális.”

„tudom, tudom, éppen erről beszélék! gyújts rá egy szivarra!”

Hockley Mason szája felé bökött egy szivarral.

„nem, nem, kösz.”

„talán te szeretnél szivolázni NEKEM?”

„a lehető legkevésbé sem vágyom rá. tehát akkor mit is akarsz?”

„szóval van egy novellaötletem.”

„jó, írd meg.”

„nem, azt akarom, hogy halld.”

Mason csöndben várt.

„rendben, akkor kezdem.”

föl-alá sétált füstgomolyagokat eregetve. „van egy úrhajó, világos? 2 faszinger, 4 nő meg a számítógép. repülnek keresztül az űrön, tiszta? múlnak a napok, a hetek. 2 faszi, 4 nőcske, a számítógép. a csajok rettentően begerjednek. azt akarják, érted?”

„értem.”

„és tudod, mi történik?”

„nem.”

„a két mókus rádöbben, hogy homók, így hát egymással kezdenek játszózni. a csajokat le se szarják.”

„igen, ez elég vicces. írd meg.”

„várj. ez még nem a vége. a két faszi egymást hergeli. undorító. nem. dehogy undorító! szóval, a csajok odamennek a kompjúterhez, és kinyitják az ajtajait. és a számítógép belsejében ráakadnak 4 HATALMAS műfaszra golyókkal.”

„eszeveszett. írd meg.”

„várj. mert mielőtt még a csajszik le tudnák nyúlni a dildókat, megjelenik a színen a gép segglyukakkal meg szájakkal, és az egész átkozott masina orgiába kezd ÖNMAGÁVAL. az istenit, el tudod képzelni?”

„jó. írd meg. asszem, hasznát vehetjük.”

Ainsworth rágyújtott még egy szivarra, föl-alá járkált. „mit szólnál némi előleghez?”

„egy fickó már 5 novellával és 2 regénnyel lóg. egyre jobban és jobban elmarad. ha így megy tovább, lassan övé lesz az egész cég.”

„akkor dobj meg a szokásos felével, a pokolba is. egy fél fasz is jobb a semminél.”

„mikor látjuk az írást?”

„egy héten belül.”

Mason kiállított egy csekket 75 dollárról.

„kösz bébi,” mondta Hockley, „tényleg biztos vagy abban, hogy ne bukunk rá egymás répjára?”

„biztos.”

Hockley lekopott. Mason kiment a titkárnőhöz. Francine-nek hívták.

Mason a lábaira nézett.

„elég rövid ez a ruha, Francine.”

tovább vizslatta őket.

„ez a divat, Mr. Mason.”

„Henry. asszem, még sohasem láttam ilyen rövid ruhát.”

„egyre csak rövidülnek.”

„mindenkit megbolondítasz, aki csak belép ide. belépnek az irodába, és megveszekedett örültek módjára kezdenek beszélni.”

„oh, ne csináld, Henry.”

„engem is megbolondítasz.”

Francine fölvihogott.

„ugorjunk el ebédelni,” javasolta Mason.

„eddig még sohasem hívtál meg ebédelni.”

„van másik jelentkező?”

„oh, dehogy, de még csak 10:30 az idő.”

„a pokolba is, kit érdekel? hirtelen megéheztem. farkaséhes vagyok.”

„jó. egy pillanat.”

Francine előhalászta a tükrét, kicsit játszadozott vele. azután elindultak a lifthez. senki sem állt benne. lefelé menet a liftben Mason megragadta Francine-t, és lesmárolta. málna íze némi szájszaggal keveredve. belemarkolt a seggébe is. Francine jelképes ellenállásként lágyan tolta el magától.

„Henry! nem értem, mi ütött beléd!” fösikkantott.

„én csak egy férfi lennék, végtére is.”

az épület előcsarnokában lévő standon cukorféleségeket, napilapokat, magazinokat, cigit, szivart árultak...

„egy pillanat, Francine.”

Mason vásárolt 5 szivart, méretes szálakat. majd rágyújtott egyre terebélyes füstgomolyagokat eregetve. kísértáltak az épületből, hogy keressenek valami kajáldát. elállt az eső.

„gyakran rágyújt ebéd előtt?”

„előtte, utána, közben,” válaszolta Mason.

Henry Mason arra kezdett gyanakodni, hogy egy kicsit neki is elment az esze. ezek az írók. mi a lószar bújt beléjük?

„hé, ez jó lesz!”

kinyitotta az ajtót a besétáló Francine előtt. belépett ő is.

„Francine, isten bizony komálom a ruhád!”

„igazán? kösz a bókot! tucatnyi ehhez hasonló akad nálam.”

„tényleg?”

„aha.”

kihúzza Francine székét, és a lábait bámulta, miközben helyet foglalt. Mason követte. „istenem, de éhes vagyok. állandóan kagylókra gondolok, de miért?”

„szerintem meg akarsz tömni.”

„MICSODA?”

„azt mondtam, 'szerintem meg akarsz tömni'.”

„oh.”

„benne vagyok. nagyon jóképű hapsi vagy, nagyon jóképű, tényleg.”

megérkezett a pincér, az étlapokat lóbálva próbálta szétoszlatni a füstöt. átnyújtotta az egyiket Francine-nek, a másikat pedig Mason kezébe adta. várt. begerjedt. hogy a francba akad rá némelyekre egy ilyen jó bőr, míg neki csak a faszverés jut? a pincér fölvetette a rendeléseket, kísértált a csapóajtón át, leadta a rendeléseket a szakácsnak.

„hé,” szólt rá a szakács, „mi ütött beléd?”

„mi van?”

„úgy értem, hogy szarvad nőtt. ott dudorodik! maradj távol TŐLEM azzal a valamivel!”

„semmiség.”

„semmiség? a végén még megölsz vele valakit! nyomás, fröcskölj rá hideg vizet! egyszerűen így nem elegáns!”

a pincér kiódalgot a férfi retyóba. pár pasasnak jut az összes belevaló csaj. író volt. egész ládányi kézirat hevert az otthonában. 4 regény, 40 novella, 500 vers. kiadatlanul. rohadt egy világ. fölismerehették volna a tehetségét. ehelyett csak lenyomják őket. a körön „belül” kell lenni, erre ment ki az egész. nyomorék faszszopó világ. egész álló nap csak agyatlan barmok rendeléseire várni.

a pincér előhalászta a farkát, belógatta a mosdókagylóba, és hideg vizet fröcskölt rá.

Domokos Tamás fordításai

Megjelent: The Most Beautiful Woman In Town. San Francisco, City Lights Books